

12

- Господарю, послушай ме. Имам у дома си една крастава камила, която е най-противното животно ^{на} в света. Ще съблечем тиранина гол, ще го вържем на гърба ѝ с лице обърнато към задната ѝ част, и така ще го разведем от единия край на града до другия. Всеки, който е патил ^с нищо от нея, ще може да си отмъсти.

Така и сторили. От всички страни на града се стекли разявени граждани, които като го удряли с мечове и саби викали - ти обеси баща ми! ти опозори сестра ми! ти изгори къщата ми! Първо му отрязали дясната ръка, после му извадили лявото око, от един прозорец някаква известна хетера го плиснала с вряла вода, други хвърляли боклуци по главата, държели пушек под нозете му, най-сетне забили един меч в устата му. Войниците оопитвали върху него остратата на сабите си. Когато стигнали до другия край на града, върху камилата останали само костите на нещастника.

Тодор потърси с отвръщение глава и се отдалечи. Милостивото му сърце не можеше да понася толкова излишна жестокост. Те наричат нас варвари, си мислеше справедливо възмутен - но тяхната подлост е по-лоша от нашата немотия. Ако имамхме богатствата на Визанс...

Иваница и Асен с нескривано злорадство слушаха за страшния край на големия тиранин, защото с падането от власт на Андроник Комнин, родът на Асеновци можеше да поиска от новия император да възстанови правата, които тяхния прадед Борил бе имал при император Никифор Вотаниат. Някога Борил като верен поддържник на Вотаниат, бе изпаднал в немилост пред Комненци, когато те насила бяха взели престола от Никифора. Тогавя Борил бе забегнал в далечно изгнание из отвъддръстърските и рисковите земи.

Земите отвъд Истрия